

סה, אבל בדלת גופא --ואיל וסכ״ס כולו --וזה ומברך עלה, ולע: -נוברין כל רגע על כית
א.
בין לשיטת הרמביב

ם בין לשיטת הרמב:

ן בו חיוב מזוזה, יבר

ייב אף שאין בו דיי.

הדלת היא סיבת הרייב

ורו הוא לצורת הפיד

וע"כ ראוי לחייבו כב

וא המחייב ולא ציי

במזוזת הבנין ודרכי ב

מזוזה הקבועה בדיי.

שמה יכול לברף.

לא מגיע אלא עד די ממנו לא ניתן לפתיד ר סמוך, ואף שדי שוש דלא חשיב סכד ו"ג, ובזה נראה כד: די ויקבע שם למוד לעשות כן ולא ליבב וכמש"ג.

ם בא לקנות בית דיד וריהוטו, יש לו לכד נרו אצל מורה הודאר וי.

קודם לכן בה"ד נכר משלח האם, דרית לאו, כדי שלא ידר-ביד ולשלחה הואר ה בידיו ממש, אבר לקיים המ"ע דעיר בקנה או מקל מספר זם מכה בשובך יברי נוה, כמבואר בחורר שמבריח ממרחק עד

בנברידה במראהו או בקולו לא מצינו דמועיל דגרע כנדרי, והמ״ע היא בגופו או כוחו דוקא ולא כה״ג, בחמ"ג שמצינו בחסימה שחייב אפילו חסמה בקול, בכישה מחמתו עובר, אבל כאן אין העיקר שתשולח, בכישה מחמתו עובר, אבל כאן אין העיקר שתשולח, בכי מצות התורה לעשות מעשה השילוח ולכן צריך בכי או כוחו דוקא, אבל אם עומד מול האם ובורחת בכי או שמפחיד ממרחק ובורחת, נראה דלא מועיל, כי" עירובין לה. דהוי כח כחו, וצריך להכות בשובך, וכמ״ש בערוה״ש סיי רצ״ב ס״ו ע״ש.

שו״ת חת״ס או״ה סי׳ ק׳ כתב דלהרמב״ם צריך תמיד לשלח בידים דוקא, והגמ׳ מיירי ינניי שאינו עובר בנטילת הבנים הואיל והאם ריבהה, ואז הוי מזומן, אך אינו מקיים בכך המצוה . ט. ומה עוד שבתשובות ח״ס שם מפרש שבשבת דיעו יכול להפריח בידים, לא יפריח מכחו, אף יייט"י יוצא בכך, דלרמב"ם אם אין מצוה ועביד הכי ,כיבר באיסור דצער בעלי חיים והתאכזרות בסתם, יו"ר רוה הכמים נוחה הימנו ע"ש. ובברכי יוסף יו"ר רצ״ב מביא שמדברי הקדוש האריז״ל משמע כצריך להשתדל לקיים המצוה, ובשו״ת ״תורה ישמה" (רע"ז) תמה דהלוא זהו נגד הגמרא (חולין יכול יחזור אחריו בהרים ת"ל כי יקרא, יבפורש שאין צורך לחזר אחרי המצוה, וכבר פי׳ ,דאריז״ל לאו דינא קאמר אלא למתחסדים עם קונם, ינמובא בערוה"ש, אך עכ"פ אף למהדרים אחר מדת דנידות, אם כבר רודף לקיים המצוה שתיקונו רב מאוד נכבואר בזוה"ק ראוי לקיימה כמצותה לצאת ידי כל הדעות שלא יהא כמתאכזר בסתם וכמ״ש החת״ם.

לדעתי נראה שעיקר המצוה לדידן היא דוקא להכות בשובך ולשלחו ולא ליטול בידיו הפריח, אבל לאחוז האם בידו ולשלוח יש לומר דלא הותר כלל וכמבואר בביאור הגרי״פ לרס״ג ל״ת יל״ז, שלדידן לקחה ע״מ לשלח ג״כ אסור רק מתקן במה שמשלחה בידו, וכדמשמע גם ברמב״ם דרק במי דעבר על הלאו יש לו המצוה ומשלח בידיו, ומביא יוה עוד הרבה ראשונים (שו״ת הרשב״א והובא במיוחסות סי׳ קפ״ט) שהמצוה רק בעבירה ולכן לא ידי עבירה במה היקנו בזה ברכה הואיל ובא על ידי עבירה במה שנטלו בידיו, ולכן אין ליטול בידים אלא ע״מ לשלח, מעשה הנטילה הוא העבירה ואף שאינו מכוין לזכות

מ״מ כיון דשורש האיסור דלקיחת האם על הבנים הוא משום צער האם אין מועיל במה שאינו מתכוין לזכות, כיון שעכ״פ נטל בידיו, (ואף שנתכוין שלא לזכות אולי נקרא קיחה ואסור, וכמ"ש במעשה רוקה על הרמב"ם. ואמנם בברכ"י כ' שיקח בידו ויכוין שלא לזכות בה וראה להלן), ושפיר כתבנו לקיים המצוה ע"י הכאה כשובך דבזה אין דררא דעבירה כלל, שהרי אינו זוכה כלל ואין כאן קיחה, רק שילוח לבד שמכה בשובך והאם בורחת בהכאתו אין כאן לכ"ע העבירה וזכה לקיים המצוה כהלכתה, וזוכה בביצים או באפרוחים שלכמה פוסקים עיקר המ"ע רק עם קיום והבנים תקח לך, ואז תיקונו מאד נעלה, ואין בידי כאן הפוסקים בענין מצות שילוח הקן, וכבר נדפס ע"ז ספרים מיוחדים אבל הנלע"ד בארתי שלזכות במצוח כתיקונה מכה בשובך לשלח האם וזוכה בבנים (לכמה פוסקים ולעה"ש) ואז קיומה כהלכתה,

ולכי דרכינו אם מכה סביב והאם בורחת לא קיים המצוח אבל אם מכה השובך הוה כמעשה בה ימועיל לקיום המצוה, אם לא עובר על לאו, אבל בספר קן צפור (עמוד כ״ח) מביא מכ״ק האדמו״ר מסאטמר זצ״ל שמקיימין המצוח בכל צורה ובלבד שעל ידו שלח את האם וצ״ב.

[ומובא סוד שילוח הקן שהאם רובצת על הבנים ומשלחים אותה ומיללת על כך, כמו כן גורם אז שהשכינה הקרושה מיללת שגם היא כאם על בנים ושולחה ומקרב בזה הגאולה, ולפ״ז הלוא עיקר התיקון כשמחזיקה ביד (להפוסקים שאין איסור לעשות כן ומכוין שלא לזכות בה וכמ״ש הברכ״י בשם האר״י ז״ל) שאז מיללת ביותר, או נוגע ומזיז השובך שמצטערת כשבורחת שיודעת שנגעו בה, אבל כשמסתלקת מפחד בעלמא, דכבר נתבאר דבזה לא מקיימין המצוה דשילוח הקן שצריך לשלחה בידו או בכוחו, א״ש גם להטעם עפ״י סוד, דהיינו דכיון רבשעת השילוח אינה בטוחה שנתכוונו לשובך כלל רק בורחת מפחד בעלמא, אין כאן ענין דשילוח הקן].

ולעיל הבאנו שהעירו באחרונים דהנה מדינא דגמרא אין לחזר אחריה, ומאידך ע"פ קבלה מצוה לחזר אחריה, ונראה לבאר דאפשר דהיינו דע"פ קבלה המצוה רק לקרושים שיודעין לכוין הכוונות הראויות למצוה זו, ובזה מקרבין הגאולה העתידה, וע"כ הקדוש האריז"ל השתוקק מאוד למצוה זאת, אבל אנו